

editorial

Una oferta singular de més de tres-cents concerts

Aquest estiu s'han programat a les comarques gironines més de tres-cents concerts. Els festivals d'estiu, algun dels quals amb una llarga tradició (a banda del Festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols, que compleix 46 edicions, n'hi ha uns quants que s'acosten a la trentena, com són els casos del Festival de Músiques de Torroella i els de Ripoll i Llivia), configuren una oferta singular i intensa, no només perquè es concen-

tren en poques setmanes, sinó també perquè es tracta d'un fenomen que pràcticament no es dona enlloc més del territori català. Es tracta de més de trenta-cinc festivals, als quals aquest any encara se n'han d'afegir tres de nous (a Castelló, a l'Escala i a Vilabertran). I si tenim en compte que en la majoria de casos el percentatge d'ocupació és alt (en els més grans, com els de Peralada, Cap Roig, la Porta Ferrada i Torroella, s'acosta al 90%), és evident que es tracta d'una oferta que

funciona. Lluny de ser un inconvenient, segurament que part de l'èxit radica en la varietat de l'oferta, que va des de la música clàssica fins al jazz, al pop, a festivals amb intèrprets gairebé només nacionals (el Poparb d'Arbúcies, el Musican de Campllong i el de Jazz de la Pera) i fins i tot d'aquells que combinen tradició i gastronomia, com ara el Festival de Músiques del Món de Girona i el de Torroella. La sensació és que els darrers anys s'estan corregint alguns desequilibris, que

fins i tot en algun cas s'és conscient de la inevitable descompensació estiu/hivern, del també potser inevitable excés d'oferta en dies puntuals i que, a més, tothom està trobant el seu espai. La llarga continuïtat de la majoria de festivals s'ha de considerar sinònim d'èxit, tot i que sobre seu continuarà planant el dubte de si cal o no fer-ne una promoció conjunta. Perquè la proposta d'anys enrere del govern de crear la marca Festivals de Catalunya sembla que ha passat a millor vida.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats les que no excedeixin les 20 ratlles mecanografiades i les que siguin d'actualitat. És imprescindible que a l'original i als correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de seleccionar-les i resumir-les quan ho consideri oportú. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Dubtes

● A Catalunya hi ha 23.000 hectàrees de blat de moro de cultiu transgènic de les 180.000 hectàrees que ja hi ha a tot Europa. Això suposa que el 13% de tota la producció transgènica europea d'aquest aliment és catalana. I de tota la producció europea de blat de moro europea, el 42% és espanyola. Aquestes dades són significatives, si tenim en compte que en un total de set països europeus, com ara França i Itàlia, el cultiu d'aliments transgènics no està permès. De moment, se'n desconeixen els efectes negatius a llarg termini sobre la salut humana i l'ecologia, ja que es tracta de tècniques d'enginyeria genètica molt noves. Però en tot cas, aquestes tècniques permeten als científics saltar la selecció natural intercanviant gens entre espècies que normalment no són compatibles. Si bé encara no està del tot provat, sembla que l'augment d'al·lèrgies a certs aliments o la resistència als efectes de certs antibiòtics és causat per l'augment de cultius transgènics. I a nivell mediambiental, es parla, de moment, de conseqüències com la desaparició d'espècies silvestres i de formes de cultiu mil·lenàries, i de l'aparició de possibles plagues. En tot cas,

Denúncia per ajudar els animals

● Per la meua pròpia experiència, puc afirmar que vivim en un país on és més fàcil i acceptat per la societat maltractar els animals que defensar-los.

Només cal apropar-se a qualsevol «festa» popular, on els animals són involuntàriament els protagonistes d'unes activitats que moltes vegades els produeixen sofriments físics i psicològics.

Però la intenció de la meua carta no és denunciar aquesta realitat social, sinó la de denunciar la passivitat i el consentiment de les administracions quan es tracta de maltractar els animals, infringint una llei que des del 1988 és vigent a Catalunya, nascuda per protegir-los.

La majoria dels Ajuntaments a tot el territori català incompleixen les seves obligacions envers aquesta mateixa llei (registre de cens dels animals domèstics, gestió d'un centre de recollida o conveni amb alguna associació que presti aquest servei, gestió i denúncia dels casos de maltractes al municipi...)

Com a voluntària, treballo directament en un projecte de defensa i millora de les colònies de gats de carrer, un projecte que s'està portant a terme en molts altres municipis i que comporta un servei social que combina l'ajuda als gats i a totes aquelles persones que se'n preocupen.

Des d'aquí denuncio que fa pocs dies un soci de la nostra associació que havia començat a esterilitzar una colònia d'uns set gats al municipi de Sant Carles de la Ràpita, als quals alimentava amb pinso al jardí casa seva, ha rebut una multa de 200 € perquè no compleix una normativa municipal que prohibeix «alimentar el animals del carrer i embrutar la via pública», cosa que no estava passant, però sembla que una «veïna» no ho va considerar així.

Jo demanaria de l'administració la mateixa contundència i decisió a l'hora d'actuar quan es tracti de casos d'enverinament, de maltractaments o d'abandonament de tants i tants d'animals cada any, responsabilitat de la nostra societat. / DORA CASADÓ. Presidenta de l'Associació Progat Tortosa.

davant d'aquests probables efectes perjudicials a llarg termini, hauria d'imperar el principi de la prudència i de moment de les diferents administracions haurien d'impedir-ne el cultiu. / ANNA MARIA GUILMANY. Barcelona.

Lluita contra el tabaquisme

● Si la relació entre tabac i malalties cardiovasculars és tan evident, ¿per què no es gravava amb més impostos la indústria tabaquera? Considero just que aquestes corporacions paguin les externalitats negatives que el seu negoci comporta, això és càncer de pulmó en

ingents proporcions.

Si una empresa qualsevol contamina un riu portant a terme la seva activitat, ha de contribuir la societat pel dany causat; per què hem de pagar tots els ciutadans els enormes costos sanitaris que comporta el tabaquisme?

Crec que no n'hi ha prou, d'indemnitzar de tant en tant algun demandant en particular, a l'estil americà, sinó que s'han de ponderar molt més els impostos a les multinacionals del tabac. Com ja ha ocorregut en altres països europeus, aquestes corporacions decidiran automàticament pujar de manera desorbitada el preu dels paquets de cigarrets, ja

que no renunciaran als seus abundosos guanys. Aquesta situació dissuadirà molta gent de comprar tabac i, per altra banda, la sanitat pública tindrà més recursos per intentar paliar les conseqüències nocives del tabaquisme. / JOSEP TRUJILLO. Barcelona.

Quina hipocresia!

● Aquests dies m'ha sorprès veure gent que demana un debat televisat d'ERC sobre les eleccions internes. A més de ser l'únic partit que fa debat i en què tots els militats poden participar, hi ha qui (en sintonia amb forces polítiques en què els militants no pinten res

i els debats sempre són a porta tancada) s'atreveix a exigir un debat televisat dels candidats d'Esquerra. Quanta hipocresia! Els debats d'ERC els ha de fer ERC, i ja està bé que des de la dreta regionalista ens vulguin donar lliçons. Som com som, no com d'altres (sobretot aquells que es passen el dia fent escarni d'ERC) voldrien que fóssim: gent resignada i obligada a fer tota la vida de crossa convergent. Ja està bé. / ÒSCAR MARQUINA. Monistrol de Calders (Bages).

Voleu la MAT, doncs que sigui soterrada

● Ni les mobilitzacions ciutadanes, molt semblants a les de les terres de l'Ebre per l'aigua però amb molt menys suport mediàtic, ni les constants i reiterades demandes de diàleg dels alcaldes, han fet desistir el govern espanyol i el de la Generalitat del projecte d'interconnexió elèctrica amb l'Estat francès.

Doncs bé, davant l'evidència calen propostes i respostes concretes. Com les fetes pel CILMA o pel Coordinador Europeu Mario Monti, que ens proposa el soterrament de la MAT entre Baixàs i Santa Llogaia, i que França ja ho ha acceptat. Mentrestant, els d'aquí callen.

Davant el silenci del nostre govern, els alcaldes també l'acceptem i l'exigim per a tot el traçat. Una solució tècnica perfectament viable, també econòmicament. El cost serà semblant al d'una canonada que volen construir per portar